

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **M. I.**
zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2021, č. j. OAM-244/ZA-ZA11-K11-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podal dne 13. 4. 2021 žádost u udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 22. 6. 2021, č. j. OAM-244/ZA-ZA11-K11-2021 rozhodl tak, že žádost žalobce podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítl jako zjevně nedůvodnou. Žalobce brojí proti tomuto rozhodnutí žalovaného nyní projednávanou žalobou.

II. Žalobní body

2. V žalobě vytýká žalovanému porušení ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a zákona o azylu. Žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalovaný si rovněž neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí.
3. Důvodem pro podání žádosti byla žalobcova obava z opětovného povolání do armády a nasazení do bojových operací v rámci ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. Tím by byl žalobce reálně ohrožen na životě. Žalobce se neshodne s žalovaným na tom, že Ukrajinu lze považovat za bezpečnou zemi. Podle žalobce ozbrojený konflikt na území Ukrajiny nepolevil, ale naopak v posledních měsících ještě zesílil. V této souvislosti v žalobě upozornil na vojenskou konfrontaci Ukrajiny s Ruskou federací v Azovském moři. Z informací odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „OAMP“) pak podle něho plyne, že několikaletý konflikt vytvořil prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti dopadající na civilní obyvatelstvo v rámci celé Ukrajiny. Na denním pořádku jsou zde únosy, vraždy a oběti mezi civilním obyvatelstvem. I přesto, že konflikt probíhá zejména na východě Ukrajiny, má žalobce za to, že jeho vycestování do země původu není bezpečné. Domnívá se rovněž, že by mu v případě návratu hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, případně vážné ohrožení života nebo zdraví, a to s ohledem na trvající narušení územní celistvosti státu a také vystavení obyvatelstva perzekucím a násilnostem. Žalobce tedy minimálně splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
4. Při jednání soudu žalobce setrval na žalobní argumentaci s tím, že konflikt na Ukrajině lze považovat za mezinárodní. Pro žalobce se tak nejedná o bezpečnou zemi, neboť konfliktem může být zasažen. Má obavy ze svého návratu. Uvedl, že je na místě poskytnout při nejmenším doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Vzhledem, k okolnostem případu nebylo na místě žádost shledat jako zjevně nedůvodnou, měla být řádně projednána.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svém závěru o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné. Poukázal na skutečnost, že Ukrajina je, vyjma Luhanské a Doněcké oblasti a poloostrova Krym, považována za bezpečnou zemi. Žalobce měl v průběhu řízení možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, případně navrhnout další podklady rozhodnutí. Této možnosti však nevyužil. Povinnou vojenskou službu nelze považovat za pronásledování nebo vážnou újmu dle zákona o azylu. Podle žalovaného je zřejmé, že žalobce využívá své žádosti o mezinárodní ochranu k legalizaci pobytu. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
7. Předně krajský soud konstatuje, že žalované rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost či netrpí jinou vadou (§ 76 s.ř.s.). Výrok v dané věci o neudělení mezinárodní ochrany odpovídá platné právní úpravě a v odůvodnění byly uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 správního řádu). Jak vyplývá ze správního spisu a z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, podklady pro rozhodnutí byly aplikovány žalovaným v potřebném a dostatečném rozsahu, přičemž tyto podklady byly dostatečnou oporou pro zmíněný výrok žalovaného rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce v žalobě znovu opakuje to, co již uvedl během správního řízení - ozbrojený konflikt na Ukrajině a obava z nasazení žalobce do probíhajících bojů.
8. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu „[j]ako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“
9. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu „[j]sou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany newvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.“
10. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na základě skutečností zjištěných v rámci správního řízení správně dospěl k závěru, že v posuzovaném případě se jedná o naplnění podmínek ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou. Vysvětlil, že vycházel z vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „Vyhláška“) kterou je Ukrajina, vyjma Luhanské a Doněcké oblasti a poloostrova Krym, považována za tzv. bezpečnou zemi, *Informace OAMP – Situace v zemi ze dne 25. 4. 2020 o bezpečnostní a politické situaci na Ukrajině, Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 8. 8. 2020* a v neposlední řadě pak ze samotného pohovoru se žalobcem.
11. Meritum žaloby podle soudu spočívá především v nesouhlasu žalobce s označením Ukrajiny jako bezpečné země původu vzhledem k jeho osobě. Krajský soud se však po přezkoumání napadeného rozhodnutí ztotožňuje se závěrem, k němuž dospěl žalovaný.
12. Předně považuje soud za nutné uvést, že posuzování nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany je tzv. zkráceným řízením. Vzhledem ke specifické povaze a rychlosti řízení platí, že u rozhodnutí vydaných podle ust. § 16 zákona o azylu přezkoumává správní orgán i soud pouze to, zda byly dány důvody pro aplikaci tohoto ustanovení. Zda byly dány důvody podle § 12 až §14a se tedy již v takovém případě

nezkoumá. Přitom zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona o azylu je vázáno na dvě podmínky. První z nich je, že žadatel pochází ze země, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Druhou podmínkou je pak to, že žadatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany neprokáže, že v jeho konkrétním případě takový stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze. Z uvedeného plyne, že v řízeních o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu je tak zdůrazněno důkazní břemeno žadatelů [viz nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 7. 2021, č. j. 1 Azs 167/2021-28, bod 10].

13. Krajský soud v těchto intencích ověřil, že první podmínka pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci byla splněna.
14. Již citovaná Vyhláška v ust. § 2 bod 24 stanoví, že *„[Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.“*
15. Jak plyne ze správního spisu, resp. přímo z odpovědi žalobce v rámci pohovoru ze dne 21. 4. 2021, žalobce až do svého vycestování z vlasti žil v Zakarpatské oblasti, v Chustském okrese. Do České republiky přicestoval legálně na základě cestovního dokladu a víza, a to za účelem zaměstnání. V České republice byl v minulosti již dvakrát, rovněž z pracovních důvodů. Na Ukrajině se nikdy žádným způsobem politicky neangažoval, žádné politické přesvědčení nemá. Nikdy neměl ani žádné problémy ve své vlasti se státními orgány nebo bezpečnostními složkami. Jediným důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice je podle jeho slov strach z opětovného povolání do armády a nutnosti účastnit se bojů.
16. Žalobce tedy v průběhu správního řízení netvrdil, a netvrdí tak ani nyní v žalobě, že by před svým přicestováním do České republiky pobýval v těch oblastech Ukrajiny, které Česká republika nepovažuje za bezpečné (poloostrov Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů). Naopak i ze zpráv shromážděných žalovaným plyne, že ostatní oblasti Ukrajiny včetně Zakarpatské oblasti, kde žalobce žil, jsou pod kontrolou ukrajinské vlády.
17. Bylo tedy na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě nelze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu. Pokud jde o údajnou špatnou bezpečnostní situaci v zemi, to žalobce podrobněji rozvedl až ve vyjádření ze dne 14. 6. 2021. Tam uvedl, že Informaci OAMP, z níž vycházel žalovaný, je třeba interpretovat tak, že konflikt v samozvaných republikách vytvořil prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti dopadající na civilní obyvatelstvo v rámci celé Ukrajiny. Vojenský konflikt se pak podle žalobce, zejména po událostech v Azovském moři, spíše ještě stupňuje. Tato argumentace je tak vesměs shodná s argumentací žalobní, jak uvedeno výše.
18. Tvrzení žalobce o špatné bezpečnostní situaci v zemi, vnitrostátním konfliktu a z toho vyplývajících hrozeb pro civilní obyvatelstvo na území celé Ukrajiny, jsou však v rozporu se zjištěními žalovaného. Krajský soud má ve shodě s žalovaným za to, že žalobce zůstal toliko v rovině tvrzení. Svá tvrzení nijak neprokázal. Na tomto místě je vhodné uvést, že zástupce žalobce nevyužil možnosti seznámit se se shromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí, ač mu bylo předvolání řádně doručeno (viz doručenko na č. l. 28 správního spisu). Jak výše uvedeno, správnímu orgánu bylo posléze doručeno pouze vyjádření

k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, nicméně v něm uvedená tvrzení nijak neprokázal ani nenavrhoval například doplnění předmětných podkladů. V této souvislosti je tak třeba rovněž odmítnout námitky žalobce stran neopatření si dostatečných podkladů pro rozhodnutí a z toho vyplývající nedostatečné zjištění skutkového stavu. Podle soudu si žalovaný v daném případě opatřil adekvátní a aktuální informace o zemi původu, žalobce s žádnými návrhy na doplnění dokazování nepřišel a neuvedl ani v čem konkrétně spatřuje onu nedostatečnost shromážděných materiálů. V tomto smyslu tak jde spíše jen o obecné námitky bez jakékoli konkretizace ve vztahu k žalobci, na něž musel soud rovněž odpovědět pouze obecně. NSS již dlouhodobě zastává názor, že obsah a kvalita žaloby (žalobních bodů) v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (viz například rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54).

19. K namítané situaci na Ukrajině lze odkázat na citované zprávy OAMP. Z těchto zpráv nijak nelyne, že by konflikt mezi ukrajinskou armádou a separatisty měl za následek vytvoření nestability, nejistoty a beztrestnosti v rámci celého státu, jak tvrdí žalobce. Z předmětných zpráv se naopak podává, že bezpečnostní situace se na Ukrajině od roku 2015 relativně uklidnila, jen na východě země je stále napjatá. Bezpečnostní incidenty se však soustřeďují k tzv. linii dotyku, tedy hranici mezi územím kontrolovaným ukrajinskou vládou a územím, které není pod její kontrolou (Doněcká lidová republika a Luhanská lidová republika). Zakarpatskou oblast, v níž žalobce žil, měla zcela pod kontrolou ukrajinská vláda. Podle *Informace OAMP – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 8. 8. 2020*, na Ukrajině nedochází obecně a soustavně k pronásledování, ani k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či k trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě ozbrojeného konfliktu. Není podle soudu zřejmé, z jakých důvodů žalobce dospěl k závěru, že situace v oblasti Krymu a Doněcké a Luhanské oblasti má mít nutně vliv na bezpečnostní situaci i na jiných místech Ukrajiny. Tím spíše pak v situaci, kdy žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, tedy západní části Ukrajiny, která je plně pod kontrolou ukrajinské vlády. Ke stejnému závěru dospěl i NSS v nedávném usnesení ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 Azs 159/2021-23, jež se týkalo skutkově obdobné věci žadatele o azyl pocházejícího ze Zakarpatské oblasti. V bodu 14 citovaného usnesení uvedl, že „[s]těžovatel uvedl, že pochází ze Zakarpatské oblasti. Ta se nachází na západě země, kterou má pod kontrolou ukrajinská vláda, a vnitrostátní ozbrojený konflikt zde neprobíhá. Danou oblast tak lze považovat za bezpečnou část Ukrajiny dle § 2 bodu 24 vyhlášky (...)“
20. Ani namítanou eskalaci napětí po incidentu v Azovském moři nepovažuje krajský soud za relevantní ve vztahu k udělení mezinárodní ochrany žalobci. K uvedenému incidentu spočívajícímu ve vojenské konfrontaci Ukrajiny s Ruskou federací došlo v roce 2018, přičemž žalobce neuvedl, v čem konkrétně je tato událost, po zhruba třech letech, významná z hlediska bezpečnostní situace v zemi. Omezil se pouze na obecné konstatování o dodnes patrném nárůstu napětí se sousední Ruskou federací. V této souvislosti NSS již v usnesení ze dne 13. 6. 2019, č. j. 1 Azs 450/2018-43, bod 18, zmínil, že „výjimečný stav v zemi původu již pominul. Byl vyhlášen v souvislosti s incidenty v Azovském moři na 30 dnů (od 26. 11. 2018 do 26. 12. 2018).“
21. Důvodnou nelze shledat ani námitku spočívající v obavě z opětovného povolání do armády a zapojení do bojových operací. Krajský soud nijak nezpochybňuje, že žalobce může skutečně subjektivně takovou obavu vnímat, nicméně z citovaných zpráv plyne, že jednak

na Ukrajině je možnost náhradní vojenské služby (například v nemocnicích) a pro případ žalobce rovněž to, že vojáci základní služby nejsou povoláváni od podzimu 2014 do oblasti bojů na východě země, přičemž na východoukrajinské frontě (linie dotyku) již nejsou žádní vojáci povoláni v rámci částečných mobilizací, ale pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády. Navíc pokud jde obecně o brannou povinnost, platí, co v již citovaném usnesení ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 Azs 159/2021-23, bod 15, uvedl NSS, totiž, že *„[b]ranná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Potenciálně brozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby zakládá azylově relevantní důvody jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se branec odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu brozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv (...) Ve vztahu k aktuální situaci na Ukrajině však NSS setrvale judikuje, že tamní konflikt daným charakteristikám neodpovídá (...)“* Ve světle citovaných zpráv OAMP tak neobstojí tvrzení žalobce o vysoké pravděpodobnosti nedobrovolného povolání do armády a nasazení do bojových operací. Žalobce ani nesdělil žádné konkrétní důvody, vyjma toho, že již v minulosti absolvoval základní vojenskou službu, na základě kterých by měl být v případě návratu do vlasti nedobrovolně povolán do armády. Jeho tvrzení o tom, že by byl, jakožto voják v záloze, opětovně povolán, je v rozporu s tím, co o povolávání vojáků do bojů na východě země konstatují zprávy OAMP (viz shora).

22. Z výše uvedeného je zřejmé, že u žalobce nejsou splněny ani podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Z provedených důkazů nikterak neplyne, že by v případě žalobcova návratu do vlasti měl být ohrožen jeho život. Krajský soud má naopak za to, že odpovědi žalobce v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany svědčí spíše o ekonomických důvodech jeho příjezdu do České republiky. Ostatně žalobce sám uvedl, že přijel za prací s cílem vydělat si zde peníze. Žalobce také potvrdil, že na Ukrajině neměl nikdy žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, ani nebyl nikdy trestně stíhán. O bezproblémovém návratu a vycestování ze země svědčí podle soudu i ta skutečnost, že v České republice již v minulosti dvakrát pobýval, prvně na základě českého pracovního víza a podruhé na polské pracovní vízum. Rovněž nyní neměl s vycestováním ze země žádné problémy. V tomto směru však krajský soud upozorňuje, že azylové řízení nemůže být prostředkem k legalizaci pobytu (k tomu srov. například rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004). Žalobce, bude-li chtít v České republice setrvat, může využít možnosti legalizovat si svůj pobyt dle příslušných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.
23. Napadené rozhodnutí tak soud shledal jako odpovídající okolnostem případu, v souladu s veřejným zájmem a obsahující veškeré zákonem požadované náležitosti. Žalovaný v něm dostatečně odůvodnil svůj závěr o tom, že v daném případě byly naplněny podmínky ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu pro zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné.

V. Závěr a náklady řízení

24. Soud se tedy s věcně správnými a zákonnými závěry žalovaného ztotožňuje a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

25. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 19. října 2021

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce